

Arrest

**nr. 225 208 van 26 augustus 2019
in de zaak RvV X VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore bij
advocaat Zouhaier CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat van 13 augustus 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat ACHAOUI, die loco advocaat Zouhaier CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Isabella FLORIO, die loco advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 3 juli 2019 werd een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies). Nadat op 3 juli 2019 bleek dat verzoeker een asielaanvraag had ingediend in Duitsland op 16 augustus 2016, werd verzoeker op 18 juli 2019 vrijgesteld.

1.2 Op 19 juli 2019 weigerden de Duitse autoriteiten de overname van verzoeker, omdat Italië op 24 november 2016 een Duits terugnameverzoek had aanvaard. Nadat verzoeker verdwenen was, hadden de Duitse autoriteiten verzocht om een verlenging van de overdrachtstermijn tot 24 mei 2018.

1.3 Op 24 juli 2019 richtten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoeker aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 18 (1) b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (verder: de Dublin III Verordening). Daar dit verzoek niet binnen de door artikel 25.1 van de Dublin III Verordening gesteld termijn werd beantwoord, werden de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 25.2 van de Dublin III Verordening de verantwoordelijke lidstaat.

1.4 Op 13 augustus 2019 werden de Italiaanse autoriteiten op de hoogte gesteld van het stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker. Ook op 13 augustus 2019 werd verzoeker aangetroffen in een trailer te Brugge.

1.5 Op 13 augustus 2019 werd het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat genomen.

Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BESLUIT TOT OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT MET BESLISSING TOT HET VASTHOUDEN IN EEN WELBEPAADE PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

Besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat en beslissing tot terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat In uitvoering van artikel 51/5/1, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt besloten dat

de heer(1), die verklaart te heten(1),

naam : .

voornaam : .

geboortedatum : 03.02.1999

geboorteplaats :

nationaliteit : Ethiopië

in voorkomend geval, ALIAS: M. B.I 03/02/2002, T. B.I 02/03/2002, B. M. 02/03/2002, M. B. T. 02/03/2001, A. A. B. 01/01/1998, K. B. 01/01/1997 (Eritrea), M. B. T. 02/03/2001 (Somalië), M. B. 03/02/2002 (Ethiopië), T. B. 02/03/2002 (Eritrea), O. Mohammed 01/01/2001

overgedragen dient te worden aan de verantwoordelijke lidstaat, met name Italië In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt betrokkene teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in het gesloten centrum van Steenokkerzeel (127bis) naar aanleiding van een positieve Eurodac hit van Duitsland op 03/07/2019. De Duitse autoriteiten weigerden echter betrokkene terug te nemen en schoven de verantwoordelijkheid door naar Italië. Italië ging akkoord met een terugname van betrokkene op 24/11/2016. Tot op heden blijft Italië de verantwoordelijke lidstaat. België richtte daarom op 25/07/2019 op haar beurt een overnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25.1 van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 25.2 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op

13/08/2019 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

Betrokkene verklaart aan de politie op 13/08/2019 dat hij niet weet sinds wanneer hij in België is. Hij zegt dat hij wil doorreizen naar Engeland.

Hij kan niet terugkeren naar het land van herkomst om politieke redenen en omdat er geen werk is.

Naar Italië wil hij evenmin terug omdat hij wil doorreizen naar het Verenigd Koninkrijk.

Hij verklaart aanvankelijk in geen enkel Europees land een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend, noch zijn vingerafdrukken in een dergelijke context te hebben gegeven.

Hij verklaart geen medische problemen te hebben.

Evenmin heeft hij een partner of kinderen in België.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de (land) autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de (land) autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die subsidiaire bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een overdracht aan Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het EVRM. Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat hij, na zijn aankomst in Italië, door de Italiaanse autoriteiten zonder meer zal worden gerepatriëerd naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer in het kader van zijn verzoek is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft of dat hij er als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Naar Italië wil hij niet terugkeren omdat hij wil doorreizen naar het Verenigd Koninkrijk.

We merken op dat dit hoofdzakelijk een persoonlijke beoordeling van de betrokkene betreft en geen aanleiding geeft om af te zien van een overdracht naar Italië. De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Hij kan niet terugkeren naar het land van herkomst om politieke redenen en omdat er geen werk is.

Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Ethiopië, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaart te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht van betrokkene aan Italië, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties (Country report Italy (AIDA- update 16/04/2019 : The report was written by Caterina Bove of the Association for Legal Studies on Immigration (ASGI), and edited by ECRE. This report draws on

practice by ASGI legal representatives across the different regions of Italy, as well as available statistical information and reports, case law and other publicly available sources. □ Situation actuelle pour les personnes requérantes d'asile en Italie (Renseignement du Département juridique Organisation suisse d'aide aux réfugiés OSAR) – 08/05/2019 – Maragarite Zoetewij et Adriana Romer □ UNHCR, « Italy weekly snapshot- 30december 2018 » □ Circular letter n1.2019, 08.01.2019) niet zonder meer kan gesteld worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn.

In de aangehaalde rapporten van de hierboven vermelde toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin III-Verordening geen personen over te dragen aan Italië omwille van structurele tekortkomingen in het (land) systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Op 24.09.2018 namen de Italiaanse autoriteiten een nieuw decreet aan dat hervormingen voorziet op het vlak van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming met onder meer de afschaffing van de status van humanitaire bescherming en inzake het SPRAR-netwerk. Het decreet, het zogenaamde “Salvini-decreet”, werd op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president ondertekend. Het decreet, dat kritisch werd onthaald door verscheidene ngo's en burgerrechtenorganisaties, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, de tweedelijns-opvangstructuur, tot begunstigten van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Ten gevolge hiervan zal de betrokkene, na overdracht, niet in een SPRAR-locatie maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en dat de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gegarandeerd (“Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019”).

Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met de aanhoudende instroom van immigranten via Italië het globale netwerk onder druk zet, wensen we te benadrukken dat in 2018 23.371 personen in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in 2017 (119.249, cfr. UNHCR, “Italy weekly snapshot – 30 December 2018”, <https://reliefweb.int/report/italy/unhcr-italy-weekly-snapshot-30-dec-2018>). Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de opvangvoorzieningen. Indien in de toekomst ten gevolge van het bovenvermelde decreet verzoekers vanuit SPRAR-locaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht, impliceert dit geenszins dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat er niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat, wat betreft de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de

opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming, personen die aan Italië worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaatvluchtelingen en economische migranten in Italië en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eerder welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en anderen versus Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepaling van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielerzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Italië te kort schieten of structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan die lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen kan er dan ook geen intentionele bedreiging van zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit uitgaande van de (land) autoriteiten worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn geval feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM wordt weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn verzoek in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming door de verantwoordelijke lidstaat niet zal worden onderzocht en dat er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3

van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft. Betrokkene maakt het evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de (land) autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft.

Hij verklaart geen medische problemen te hebben.

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in de verantwoordelijke lidstaat, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het EVRM. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratief dossier kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Betrokkene verklaart geen partner of kinderen in België te hebben.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat

In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt besloten dat de heer(1), die verklaart te heten(1),

naam : M.

voornaam : B.

geboortedatum : 03.02.1999

geboorteplaats :

nationaliteit : Ethiopië

in voorkomend geval, ALIAS: M. B. 03/02/2002, T. B. 02/03/2002, B. M. 2/03/2002, M. B. T. 02/03/2001, A. A. B. 01/01/1998, K. B. 01/01/1997 (Eritrea), M. B. T. 02/03/2001 (Somalië), M. B. 03/02/2002 (Ethiopië), T. B. 02/03/2002 (Eritrea), O. M. 01/01/2001

vastgehouden wordt te 127bis STeenokkerzeel met het oog op de uitvoering van de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

REDEN VAN DE BESLISSING

Gelet op artikel 1, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bestaat er een significant risico op onderduiken van betrokkene.

0 1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

Betrokkene zegt dat hij niet weet sinds wanneer hij in België is. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

0 2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

Betrokkene verbergt zijn echte identiteit door gebruik te maken van verschillende aliansen (zie hoger). Betrokkene deed zich ook voor als minderjarige. Een botscan uitgevoerd op 11/07/2019 toonde echter aan dat betrokkene op dat moment omtrent 20.6 jaar oud was.

0 3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

SPN Kust trof betrokkene aan op heterdaad in een vrachtwagen in het havengebied. De politie stelde een pv voor illegale grensoverschrijding op (BG.55.FO.003321/2019). Gezien het karakter van deze feiten is er een nieuw risico op een schending van de openbare orde.

0 4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdracht s -, terughrijvings- of verwijderingsmaatregel;

Betrokkene kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 03/07/2019. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

0 9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

Betrokkene beweert bij zijn aanhouding op 13/08/2019 aan de politie van SPN Kust dat hij in geen enkel Europees land zijn vingerafdrukken heeft gegeven in het kader van een verzoek tot internationale bescherming. De hit in de eurodacdatabank toont echter aan dat hij dit wel heeft gedaan in Duitsland.

Betrokkene houdt dus informatie achter voor de autoriteiten.

In uitvoering van deze beslissing, gelasten wij, L.NAERT, attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van SPN Kust en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te 127bis, de betrokkene, Muhomad, Bilel, op te sluiten in de lokalen van het centrum te 127bis vanaf 13/08/2019."

2. Ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt op dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming in België wenst in te dienen. Hij verklaarde immers meermaals te willen doorreizen naar het Verenigd Koninkrijk. Aangezien dit niet kan worden bekomen met de schorsing van de bestreden beslissing, meent de verwerende partij dat verzoeker geen belang heeft bij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt echter dat verzoeker een grief ontwikkelt die steunt op grond van artikel 3 van het EVRM. Artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt: "De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit

blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mensen aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

Er kan bijgevolg niet zonder onderzoek van de grief op grond van artikel 3 van het EVRM worden besloten dat verzoeker geen belang zou hebben bij de behandeling van de zaak.

De exceptie wordt verworpen.

2.2. Wat de beslissing tot het vasthouden in een bepaalde plaats betreft, merkt de Raad op dat het een beslissing tot vrijheidsberoving betreft. Artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing. Wat deze beslissing betreft is de vordering bij de Raad dan ook onontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 5 van de Dublin III-verordening en van het hoorrecht. Na het duiden van de belangrijkste jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het kader van de Dublin III Verordening, voert verzoeker in concreto aan dat het rapport van *Organisation Suisse d'aide au réfugiés* van 8 mei 2019 (verder: het OSAR- rapport) in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing voorhoudt, wel degelijk blijkt dat er sinds de inwerkingtreding van het Salvini-decreet in oktober 2018 structurele tekortkomingen zijn in het opvangsysteem in Italië. Zo is er onvoldoende medische en psychologische bijstand en voldoen de opvangvoorzieningen van de centra niet aan de wettelijke minimumvereisten. Er zijn te weinig middelen beschikbaar zijn om kwetsbare personen te ondersteunen. Ook blijkt dat Dublin-terugkeerders met een kwetsbare problematiek weinig of geen steun kunnen vinden. Zij worden gehuisvest in grote collectieve centra die ongeschikt zijn voor

kwetsbare personen waar geen rekening wordt gehouden met hun specifieke behoeften. Verzoeker voert dan ook aan dat werd overgegaan tot een selectieve lezing van dit rapport.

Verzoeker voert ook aan dat de opvangstructuur in Italië wordt overspoeld en er geen waarborgen zijn op een menswaardig bestaan. Verzoeker voert aan dat geen rekening werd gehouden met de verregaande gevolgen van de inwerkingtreding van het Salvini- decreet. Hij voert aan dat hij behoort tot de kwetsbare groep van terugkerende migranten en onder de Dublin III Verordening een reëel risico loopt op blootstelling aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Hij wijst erop dat hij slachtoffer werd van folteringen waarvan hij nog steeds de littekens vertoont. Hij tracht een begin van bewijs voor te leggen door middel van vaststellingen door de medische dienst. Daarnaast voert verzoeker aan dat hij 20 dagen in een opvangcentrum in Italië heeft verbleven en aldus wel degelijk een persoonlijke ervaring heeft met het systeem van opvang. Hij betoogt verder dat hij niet naar behoren werd gehoord in een taal die hij voldoende machtig is, en daarom niet voldoende heeft kunnen antwoorden op de vragen die hem op 13 augustus 2019 werden gesteld, aangezien er ook geen tolk aanwezig was.

Verzoeker verwijst naar het AIDA-Country-report over Italië van 2017. Hieruit blijkt dat enkel in het geval van een uitdrukkelijke instemming een Dublin overdracht Italië de luchthaven aanduidt waar de betrokken Dublin-terugkeerder zich kan aanmelden met het oog op opvang in de aangewezen Questura. In geval van stilzwijgende instemming, zoals *in casu*, komende de Dublin-terugkeerders gewoonlijk toe via de grote Italiaanse luchthaven zoals Milaan of Rome. De Italiaanse overheden zullen derhalve aan verzoeker geen ondersteuning bieden, noch hem informeren welke Questura verantwoordelijk is voor zijn asielaanvraag. Verzoeker zal reeds bij zijn aankomst in de luchthaven aan zijn lot worden overgelaten, terwijl de bevoegde Questura mogelijk ver afgelegen is en verzoeker slechts over enkele dagen beschikt om daar te verschijnen.

Verzoeker verwijst naar een rapport van *Danish Refugee Council* en *Swiss Refugee Council*, waaruit blijkt dat asielzoekers in Italië geen toegang hebben tot de tweedelijns opvangcentra (SPRAR-centra) maar enkel in de collectieve centra (CARA, CDA of CAS-centra) totdat een beslissing in het kader van hun beschermingsverzoek wordt genomen. Asielzoekers hebben enkel toegang tot dringende medische hulp die wordt verleend in het opvangcentrum. Ze hebben aldus geen toegang tot gespecialiseerde medische hulp. Ook UNHCR heeft zijn bezorgdheid geuit omtrent de situatie van kwetsbare personen de toegang en het verstrekken van informatie aan kwetsbare personen en Dublin terugkeer in Italië. Verzoeker voert aan dat onvoldoende wordt onderzocht wat de gevolgen van het Salvini-decreet zijn voor kwetsbare asielzoekers, nu deze niet meer in SPRAR-locaties terecht kunnen. Er wordt ook gewezen op een rapport van IRIN waarin gewezen wordt op de overbevolking in opvangcentra. Verzoeker voert ook aan dat het feit dat het aantal toegekomen asielzoekers via de Middellandse Zee zou afnemen, hieraan geen afbreuk doet, aangezien nog vele verzoekers via de lucht toekomen en het aantal terugkeerders in het kader van de Dublin procedure toeneemt.

Ook een rapport van Human Rights Watch 2018 maakt melding van gebrek aan steun en zorg voor mensen die een trauma wegens geweld hebben opgelopen, dat er protest was tegen slechte behandelingen in de opvangcentra waar corruptie en criminaliteit heerst. Er wordt melding gemaakt van onaangepaste situaties en van het feit dat duizenden migranten, waaronder vluchtelingen, in verlaten gebouwen en onaangepaste en overbevolkte faciliteiten wonen in Rome en andere grote steden, waarbij slechts zeer beperkt toegang is tot gezondheidszorg, juridische bijstand, onderwijs en andere publieke diensten. De overheid slaagt er niet in adequate alternatieven voor woning te voorzien waardoor mensen dagenlang op straat moeten slapen. Ook vrijwilligers die de migranten bijstaan worden gecriminaliseerd wegens hun betrokkenheid.

Amnesty International en Medecins sans Frontières wijzen op de zeer ernstige problemen met betrekking tot de geestelijke gezondheidszorg. Verzoeker voert dan ook aan dat de meest recente rapporten onvoldoende werden onderzocht, zodat het risico op schending van artikel 3 van het EVRM partij onvoldoende werd onderzocht.

3.2.2. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna ook: EHRM of het Hof) 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met dit verdragsartikel. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12 van 6 juni 2013), blijkt dat de omstandigheden in het ontvangende land in het kader van de Dublinverordening een zeker niveau van hardheid en ernst moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde:

“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the illtreatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II)”.

De beoordeling van het minimumniveau van hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28.). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251). De vereiste van bijzondere bescherming geldt des te meer ten aanzien van asielzoekers met specifieke noden op materieel, fysiek of psychologisch vlak die maken dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid en die noodzaakt dat concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielpprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10). Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst

zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

Het komt er dus op neer om de algemene situatie in Italië voor Dublin-terugkeerders voor wat betreft de asielprocedure en opvangvoorzieningen in ogenschouw te nemen alsook de persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

3.2.3. Voor wat betreft de algemene situatie in Italië, klaagt verzoeker de gebrekkige opvangomstandigheden in Italië aan, alsook dat voor kwetsbare asielzoekers met bijzondere noden veelal geen aangepaste opvang of medische omkadering aanwezig is. Hij verwijst hierbij naar een rapport van "Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés" (OSAR) van 8 mei 2019, naar het AIDA rapport up to date tot 31 december 2017, een doorlichting van het opvang- en asielsysteem door UNHCR op 18 januari 2019, een verklaring van AYS d.d. 3 januari 2019, een artikel van IRIN d.d. 7 december 2018, een verklaring van ECRE van 21 maart 2019, het Human Rights Watch World Report 2018, een rapport van US Department of State d.d. 20 april 2018, een rapport van Amnesty International van 22 februari 2018 en naar een rapport van MSF van 8 februari 2018. Verder geeft verzoeker aan dat uit deze rapporten blijkt dat de opvang van asielzoekers heden al onder druk staat. Daarenboven blijkt dat door het Salvini-decreet het SPRAR systeem niet langer toegankelijk is voor asielzoekers en dat zij zullen worden opgevangen in de CAS met een verminderde sociale bijstand. Verzoeker verwijst naar een recent rapport van 12 december 2018 van de "Danish Refugee Council ". Volgens verzoeker heeft de verwerende partij de situatie in Italië voor Dublin-terugkeerders onvoldoende onderzocht.

Uit de recente rechtspraak van het EHRM blijkt dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland ten tijde van het welbekende M.S.S.- arrest. Volgens het EHRM is er geen situatie van systeemfouten die een overdracht van om het even welke verzoeker om internationale bescherming verhindert. De algemene en structurele opvangsituatie voor verzoekers om internationale bescherming in Italië is op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen. Er blijkt wel dat de situatie minstens precair te noemen is, zodat moet nagegaan worden of verzoeker een bijkomende kwetsbaarheid vertoont die concrete en individuele garanties noodzaakt teneinde een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest te vermijden (EHRM 7 juni 2018, nr. 67981/16, H. t. Zwitserland). Wat betreft de algemene situatie in Italië heeft het EHRM het standpunt in dit principearrest, dat reeds dateert van 4 november 2014, dat er in Italië geen systeemfouten zijn die een overdracht voor om het even welke verzoeker om internationale bescherming verhindert, herhaald in tal van (onontvankelijkheids)beslissingen, waaronder nog in de zaak H. t. Zwitserland van 7 juni 2018, 67981/16.

De bestreden beslissing verwijst ook naar het AIDA rapport Italië (up to date tot 16 april 2019), naar het 'OSAR/SHF-rapport' van 8 mei 2019 (dat verzoeker zelf bij het verzoekschrift voegt), dat ruime aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, naar een UNHCR "Italy weekly snapshot – 30 December 2018" en naar een "Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019" om tot de conclusie te komen dat uit deze rapporten niet zonder meer en automatisch blijkt dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM. Nergens in deze rapporten en stukken wordt vermeld dat de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertonen dat Dublin-terugkeerders er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De verwerende partij wijst er verder op dat het UNHCR geen rapporten gepubliceerd heeft waarin het UNHCR stelt dat de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont dat Dublin-terugkeerders er onmenselijk of vernederend worden behandeld en dat er evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCRMelding maakt van structurele tekortkomingen in de opvangvoorzieningen.

Uit een analyse van deze rapporten blijkt immers volgens verwerende partij niet dat zonder meer en automatisch kan worden gesteld dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij wijst erop dat in voormelde rapporten nergens wordt vermeld dat de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertonen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-verordening aan dat land worden overgedragen een risico lopen op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Eveneens wordt opgemerkt dat het UNHCR geen rapporten heeft gepubliceerd waarin dergelijke structurele tekortkomingen worden vastgesteld of waarin UNHCR oproept om in het kader van de Dublin III-verordening geen personen over te dragen naar Italië.

De bestreden beslissing stelt verder:

“Op 24.09.2018 namen de Italiaanse autoriteiten een nieuw decreet aan dat hervormingen voorziet op het vlak van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming met onder meer de afschaffing van de status van humanitaire bescherming en inzake het SPRAR-netwerk. Het decreet, het zogenaamde “Salvini-decreet”, werd op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president ondertekend. Het decreet, dat kritisch werd onthaald door verscheidene ngo’s en burgerrechtenorganisaties, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, de tweedelijns-opvangstructuur, tot begunstigten van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Ten gevolge hiervan zal de betrokkene, na overdracht, niet in een SPRAR-locatie maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en dat de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gegarandeerd (“Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019”).

Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met de aanhoudende instroom van immigranten via Italië het globale netwerk onder druk zet, wensen we te benadrukken dat in 2018 23.371 personen in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in 2017 (119.249, cfr. UNHCR, “Italy weekly snapshot – 30 December 2018”, <https://reliefweb.int/report/italy/unhcr-italy-weekly-snapshot-30-dec-2018>). Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de opvangvoorzieningen. Indien in de toekomst ten gevolge van het bovenvermelde decreet verzoekers vanuit SPRAR-locaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht, impliceert dit geenszins dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat er niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.”

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verwerende partij zich op objectieve landeninformatie heeft gebaseerd om te besluiten dat een overdracht van verzoeker naar Italië in het kader van de Dublin III-verordening geen schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM.

De verwerende partij verwijst daartoe naar de volgende rapporten:

- Catherine Bove, ‘Asylum information Database – National Country Report – Italy, last updated 16.04.2019;
- SFH/OSAR, ‘Situation actuelle pour les personnes requérantes d’asile en Italie (Renseignement du Département Juridique suisse d’aide aux réfugiés OSAR), Bern, 8 mei 2019;
- UNHCR, “Italy weekly snapshot – 30 december 2018;
- circular letter n. 1.2019, 08.01.2019.

Verzoeker verwijst naar een recent rapport van 12 december 2018 van de “Danish Refugee Council”, evenals naar het hierboven aangehaalde rapport van OSAR van 8 mei 2019.

Om na te gaan of de verwerende partij op basis van de geraadpleegde landeninformatie terechte en pertinente conclusies heeft getrokken die verder niet worden weerlegd door de landeninformatie die verzoeker aanreikt, dient de Raad in de mogelijkheid te zijn om deze informatie te toetsen. De Raad merkt in dit verband op dat de bestreden beslissing zich er toe beperkt de titel en auteur van het AIDA-

rapport op te sommen, maar nalaat aan te duiden op grond van welke passages of vaststellingen in dit rapport, zij tot de conclusie is gekomen dat er geen systemische tekortkomingen zijn in Italië. Met het louter aanhalen van de referenties van het meest recente AIDA-rapport blijkt niet op welke wijze de verwerende partij zich heeft vergewist van de actuele behandeling van asielzoekers en Dublin-terugkeerders in Italië, noch blijkt op welke wijze zij de situatie in Italië heeft geëvalueerd ten aanzien van het eerdere AIDA-rapport (de "update 2017"). De verwerende partij heeft aan de Raad slechts een onvolledig niet-geïnterviewd administratief dossier overgemaakt. Van het AIDA-rapport is er in het administratief dossier geen spoor te vinden.

De andere rapporten waarop de verwerende partij zich baseert, bevinden zich evenmin in het administratief dossier. Enkel van de Italy weekly snapshot van UNHCR van 30 december 2018 bevindt zich de weblink in de bestreden beslissing, maar deze info geeft enkel de statistieken over de aankomsten en beschermingsverzoeken in 2018 die worden vergeleken met die van 2017. Dit is relevante informatie maar die gaat niet in op de beschermingsprocedure in Italië en de toegang tot opvang voor Dublin-terugkeerders. Verzoeker heeft zelf wel een recenter rapport gevoegd van mei 2019 van OSAR, eveneens te beschouwen als een betrouwbare bron die de gemachtigde overigens zelf ook blijkt te hebben gebruikt. Dit laatste rapport, dat verzoeker in zijn stukkenbundel bij het verzoekschrift neerlegt, is bijzonder kritisch voor het Italiaanse opvangsysteem. Hoewel het OSAR-rapport in hoofdzaak betrekking heeft op Dublin-terugkeerders die een extra kwetsbaarheid vertonen, bevat het niettemin voldoende elementen om te gewagen van een verslechtering van de situatie in Italië.

Daar de administratie deze essentiële en determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, kan de Raad niet vaststellen dat een deugdelijk en diepgaand onderzoek naar artikel 3 van het EVRM werd gevoerd. Er kan dan ook op het eerste gezicht niet worden vastgesteld dat de verwerende partij bij haar beoordeling van de toegang tot de procedure voor internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor Dublin-terugkeerders in Italië, zoals hervormd door het Salvini-decreet, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Bovendien blijkt, zoals verzoeker aangeeft, dat met verouderd bronnenmateriaal is gewerkt over essentiële elementen zoals de toegang tot de beschermingsprocedure en de opvangmogelijkheden.

Bijgevolg lijkt verzoeker in deze fase van het geding een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM te hebben. Daardoor is het enige middel op het eerste gezicht ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze laatste voorwaarde is onder meer vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.4.2. Gelet op het ernstig bevinden van een middel dat is gerelateerd aan artikel 3 van het EVRM, waarnaar verzoeker bij de uiteenzetting van zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel verwijst, is dit in casu het geval.

3.4.3. Hieruit volgt dat is voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde.

3.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, wordt de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing geschorst.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De Raad schorst de beslissing tot overdracht aan de verantwoordelijke van 13 augustus 2019.

Artikel 2

De vordering wordt voor het overige verworpen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustustweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.DE BONDT

C. VERHAERT